

Písmenka, jež převedou naše cesty přes
bláto pondělního rána do zahrady naší
touhy

Nebe bez břehů

Hrabec Ivan

Před vstupem jsem uvedl několik „postřehů“ jenž se snažily subjektivně zhodnotit předkládanou krmí písmenkovou.

Nevím, jestli je to móda, ale poznat názor druhého mi nepřipadá jako záměr marketingový ale spíše sdělit to co cítí druzí.....

Po tomto předmluvu už přichází samotná esence barvy tiskařské.....

Prosím laskavého čtenáře necht' vstoupí bez uzardění

Život je křehká spirála, po které v botách
nepoznání šlapeme cestu do zítřka

Jazyk jest ostřejší jako meč, po jeho ráně
duše se nezhojí.

Na úvod snad jen malé upozornění, čtouc
napsané nemusíš vše hned zkoušet
v přeplněné tramvaji.....
Na to že si tě potom počkají,
můžeš vzít jed.

**Zamyšlení pragmatické,
nebo básně asketické,**

**pouze blaho je však lidské
a tak milý čtenáři
písmenka Tě oblaží**

Balkón Tvůj je šalmají
Já však hynu potají

Rozpaluješ ve mně lásku
Cit můj není na zakázku

V srdci cloumá pomyšlení
Na anděla co už není

Bludný kruh je otevřen
Lásku dláždí k lidem všem

Intimně za ruku s kbelíčkem na louce
pasou se slovíčka něžně a lehoučce.

Mokře se dotýkám hroty Tvého těla
nechci být záplatou, ale duše celá.

Cesta loukou cesta žitím,
zašpiň mně, má lásko bytím,

Pohádková cestička,
píská štěstím dušička,

Karnevaly šalmaj hrají,
oči láskou přetékaají,

Prosím proto dnešní den,
nezanech mi v duši hlen.

Milování je ta cesta co nás vede, vábí,
trestá....

Vidím, jak přicházíš oděná v mlze, víčka
svá pozvedáš ametystová a ptáci se z
křiku rozprchnou před tou září, která
zachvátí jejich příbytky z listů olivových.

Ty celá nadnášená stébly hliněnými, jenž
louka rozsela po úpatí sněhových polí
čistých.....

Rozhlédneš se mezi řasami, které jsou
Tvou závorou do srdce, a na palubě
příběhu jménem život vytryskne nová
pohádka,,,,,,,,,

pohladí mě a já se skloním k nahému
tělu tvému a celé jej dlouze políbím.

Ty jsi šňůra kroků, která míří neomylně
přes hejna pampelišek k moudrým větvím
borovic, které tiše ševelí náповědu, dívce
věčně toužebné,,,,,,,,,,

Otevřít se nebesům
otevřít se všemu,
jsme my lidé všemocní
nebojme se vjemů.

Naklánějí se Ti víčka k obzoru a on pod
jejich tíhou klesá do oranžových vln
odrazu slunce na písčitém dvorku u
starého dubu s větvemi nádherně
rozložitými.

Jak rád bych jeden verš vtepal cínovou
holí do vlnek Tvých vlasů. Staly by se
knihou, která se třpytí na výsluní
něhy,,,,,,,,,

Já vím všechno, jsem čaroděj, zlíbám Ti
ouško, pohled Tvůj pohladím něžně a
pofoukám víčka nebeská Tvá do stydliva
schoulená.

Proč brána naděje stále je prázdná??
Proč slýchám miláčku, miluj mne za dva??
Utři si slzy na laskavé duši, věz, že jen
smích Tvým víčkům sluší.

Svlékám Tě z něhy, poklade křehký, z
dlaní tvých vane žár je to tak pěkný.

Co mám napsat za písmenko, abych Ty
očička, co vedou od srdíčka do nebíčka,
potěšil jako včelička?? Že by snad jen
písnička? Co Ti sedne na líčka maličká?
Počkám ještě pár vteřin na této modré
planetě, co peláší vesmírem neznámo
kam, ale to vše jen pomíjivé je....

Okamžik pouhý s pohledem řas dívky
přemilené.....

Nebojíš se svůdné niti stříbrné, jenž za
zvuku katedrál obejmě Tě a vůkol Tebe se
obměkčí kámen v křehkou to
pomorančovou kouli z vánočního
stroměčku??

Když pohled svůj zvedneš přes bránu
svých něžných kukadel, stane se zázrak!
Celý svět se rozjasní a ptáci šokovaní
Tvou krásou umlknou ve zpěvu svém,
nastává pohádka na zemi,,,
pohádka v přímém přenosu,,,,

Dotýká se tě nedělní vánek na hrotech
Tvých prsou něžných, jak stojíš tak nahá
ve dveřích domku na mořském břehu,
všude ticho božské jen vlnky koncert Tvým
bokům hrají..... a když bokům a
ňadrům dohrají, Ty si lehneš na kraj přílivu
a vlnky Ti do klína jemně stékají a laskají

Tvé lůno krásné.... To lůno, které touží po vlnkách i po polibcích něžných a dováděivě krásných.

Ňadra Tvá roztoužená pod blůzkou čekají na doteky prstů chlapcových...a bradavky krásně tuhé jsou a hledají cestičku ven na sluníčko, aby ukázaly svou krásu chlapci milnému.

Celé Tvé tělo jest obnaženo a krásně prohne ke křivce půvabu a znenadání vykoukne malý oblouček, který je středem vesmíru celého..... je to Tvá mušlička roztoužená a nedočkavá po vášnivých polibcích a dotycích chlapcova přirození.

Máš zájem i písmenka do sluchátka jazýčkem kreslit aby něžně oslovovaly Tě spirálou okouzujícího dechu mého? Toho, který přesypá se, aby zaplavil Tě potoky a krupějemi slůvek přezrálých.

Máš nádherný den a bělostná víčka Tvá
pohlédnou na vše živé a polaskají ho
něžně dechem svým, bude se zázrak dít
něžný,,,,,, Rozestoupí se příroda a vstoupí
do náruče Tvé pokojný houf
zlatého nebe.

Nevidím Tvé dlaně horké a toužící po
něčem co jim krásno představí na plátně
života.

Roztouženě se Ti chvěje blůzka a v ní
bradavky něžně vztyčené.

Krásný vzdych borovic nad Tvou hrudí
obnaženou do světa posílá obraz o Tvé
duši, která Ti tak bláznivě sluší.

Vezmu Tě všude za dlaň něžnou Tvoji a
pohladíme západ slunce koťátko vrnící,
jak se probudíme, nebude nás nic bolet.
Bude krásno a modro a pampelišky budou
hlavičky k nám obracet zvědavé.

Vidíš háj plný vlnadných motýlích křídel?
Jsou pozlacena tvým dechem horkým,,,,
chtěla jsi být sluníčkem na chlapcově těle
a hřát se?
a jeho mysl sladce milovat,,,,
Proč stále dotýká se hlas tvůj mého těla?
Proč hladí jej svůdnou linkou Tvých ňader
dychtivých?
Proč svlékáš stud při koupeli z listů
pergamenových??
Vím!! Ano vím, proč jsi krásný oříšek s
tvaru Venuše, bohyně svůdné....

Představuji si tě, dívkenko jak jsme krásně
nazí.... Na seně máš beranici a "válíme
sudy" svými těly jeden přes druhého, než
se spojí naše těla a krásně zaklesnou do
sebe, aby dokázala, že je krásné to
milování.... Když usmíváš se na
partnera.... Líbáš ho švitořícím jazýčkem
přítom

Krásně bych Tě dráždil, květe nachový
před milováním, abys cítila touhu sklenice
po vínu červeném,,,,,,

Krásně bych Tě dráždil i zoubky, aby lůno
pocítilo radost maliny jemně odhryznuté z
větvičky nad hlavou tvou....

Krásně bych Tě dráždil prsty svými na
Tvém krásném pohlaví, aby pocítilo touhu
krajíce, jenž mazlivě natíráš křehkým
sýrem olivovým.....

Krásně bych Tě miloval nástrojem svým,
abys pocítila, jak velmi touží Tvé pohlaví
po jeho dotecích milých.....

Toužím Ti poslat dech svůj rozechvělý,
jenž kráčí k tvým ěadrům, aby je
pohládl.....

Tak mi promiň, když jsem tě svléknul bez
Tvé touhy krásné a oděl do touhy
nenaplněné, jenž se tulí v Tvém těle
překrásném
omlouvám se, pokud příliš paže mé písmo
obnažily v tuto chvíli,,,,,
Je to vše pro mé dlaně, které
pampeliškám poručily, aby Tvé víčka
oblažily.....
Právě v tuto vzácnou chvíli co se naše těla
slily do kaňky pomerančové koulící se po
dálnici zítřka.

Ted' jenom čekáš, až tmavomodrý satén
oblékne Tvé tělo krásné
do spánku blaženého, který obšťastní
koloběh věčný. Koloběh
slunce a barevných sníčků nad obočím
Tvým.

Snad bych Ti i sypal růže ze srdce
vytrhnuté po cestě, co kráčíš,
do snů Tvých mazlivých. Pomněnková
peřinka Tvého náručí
ukonejší toužící dlaně mé po vůni Tvé
rozcuchané.

Tak prosím stul se do mé dlaně a celá se
mi oddej jen tak tiše,
víčky hlídej to krásno, až vrcholem svým
Tě celou zaplaví.

Člověk nebude nikdy schopen tiskařskou
černí způsobit úplné popsání stavu mysli
při vzplanutí jejím, kdy ušlechtilý cit zahltí
její obzor. To jen nejnadanější bytosti,
které brázdí po tomto modrém nositeli
všeho lidského, jen ty z části dokáží
zhmotnit tyto stavy.

Vetřít perem do sluje z papíru
všechnu svou víru i nevíru

nastínit rozměry naděje
vetkat lásku do děje

ukázat duši křehké krásno
jež oblaží ji, to je JASNO.

Určitě Tvůj pohled je plný něhy ,,,,,
líbám jej miláčku
a hladím jej švestkovou větvičkou
rozcuchanou od vlásků.....
Zapomeň skřivánku na mrazík z očí
dívčinyých je to jen pozlátko
z mašliček draků, které prohání se po
stráni.

Učitel Tvůj Tě vyvede z řady,
do polí do lánů v travičku zelenou, budeš
mít v oušcích konipasů písničku
tmavomodrou.

Ale máš je celkem pěkné ty písnička
pomněnkové se smetanovým krémem z
paprsků vodnatých...

Luční hliněné stonky natahují vlažné očka
k ohrádce tvých ňader na pokochání
lačných.....

cucám z palce kvítku pergamenový s
chmýřím v ouškách, které voní po
malinách.

Tvé písnička téměř andělsky úhledné do
jednoho bodu směřující a tím jsi Ty sama,
Tvá touha a Tvé nitro, které je krásnější

než prales tropický se všemi barvami
dovádíivými.

Kročeje Tvé, jenž do větru rudého stopu
dláždí. Ukaž je kláskům obilí, které v
beznaději hledí do slunce zlatého.
Zvedni víčka Svá, jest to brána do úžasna.
Zvedni řasy své a zapuď malé bílé myšky,
jež u Tvých nohou pobíhají,
křikni do oblaků a sněhu!! Svlékni podobu
Svou a zkrásniš jako poupátko.
Sněhobílý kvítku borůvkový, větrem
provoněný stud Tvůj obnažuje větve
borovic a práchnivá kúra puká pod žářem
Tvým.
Víčka Tvá se zvlíní? Když boky mé se
dotknou Tvého lůna?

Pádící obloha slovutně zvedá Svou
slavobránu, když zří pohled Tvůj, Tvé oči
zkrásněné po milování. V němém úžasu
zastaví se svět, protože to se nevidí hned,
Ten květ co rozkvete v duši Tvé celý

vesmír zacloní svou něžnou láskou
k bytosti přemilené.....

Prosím nepřestávej doufat vánku fialový,
jenž duši mou hřeješ laskavostí doteků
svých, prosím nechť stále jsi taková,
jaká umíš být, když se po milování
něžném obracíš udýchaná
a šťastná na pelest svou ,,,,,lásko má
jediná.

Lásko má jediná, milá a nevinná

Lásko má jediná, něžná a vroucně krásná
bylinko v čaji života mého.

Chtěl bych být schoulený v Tvém náručí a
celou Tě polykat doušky horkými, chtěl
bych být Tvým dechem, proudit v Tobě,
celém těle žhavém lásko bílá krémová.

Nevidím Ti očička, schované jsou za víčka
Ty moje dvě
sluníčka.....

Chtěl bych Ti i sypat růže ze srdce
vytrhnuté po cestě co
kráčíš, do toužebného rozněžnění...

Co uděláme s tím, hořký pomeranči, jenž
tělo Tvé touží po něžném laskání a duše
po vzdychání??

Pleť už je nažhavená? Na všechna jména,
která bude slyšet ze rtů podmanivých? Už
jen stín těla a plytký snív byl by možná
vůkol Tebe slyšel stohy lásky protkané
dívčinými vlásy,,,,,

Miluješ mě něžně?? Svléknu Ti závoj
jako paní kněžně!! A na svých dlaních
zadeček Tvůj budu laskat něžně.
Když Tvá mušlička zvlhne převelice
z písmenek a touhy milené,
oddej se tomu přílivu a do úst Svých vezmi
touhu převelikou, až Tě blaho omámí.....

Zapomeň skřivánku na mrazík z očí
dívčiných je to jen pozlátko z mašliček
draků, jenž prohání po stráni,

učitel Tvůj Tě vyvede z řady do polí do
lánů v travičku zelenou
kde budeš mít v oušcích konipasí
písničku.

Ptáčkové poskakují a zobáčky jim pění
písničku sladkou o jedné dívce
přenádherné, kterou něžně miluji a kterou
jako bohyni obdivuji sladkou.

Rosa na růžích chtivě hledí na Tvou křivku
boků, jenž něžně chlapec k sobě tiskne.

Prosím vyslyš tento hurikán, co smrští
přenádhernou chci
do duše Tvé vmést. Nádhernou barvu
lásky, která se slovy nikdy napsat
nedá.....
Malíři z celého světa nemají tolik barev,
kolik jich je
v Tvých milých očích láska jediná.

Určitě Tvůj pohled je plný něhy. Líbám
Tvůj pohled miláčku a hladím jej
švestkovou větvičkou rozčuchanou od
vlásků.....

máš ouška zvadlé od malin a nad krajinou
letí vlahý stín
když ňadra Tvá jsou od malin, jež
zasypaly je změkly stín.

Ty máš jen hrnec s polévkou mírně
ohřátou a dlaně, jenž zadumaně sleduje
konec lžice na ubruse ležící?? Aneb jsi
právě nad loukami plných pampelišek, kde
se vznáší Tvá obnažená duše, když tělo si
svobodně odpočívá v náručí jinocha
ztepilého??

Tvé písmenka téměř andělsky úhledné do
jednoho bodu směřující a tím jsi Ty sama,
Tvá touha a Tvé nitro, které je krásnější
než prales tropický se všemi barvami, jenž
polyká odpolední slunce.

Jsem poslední romantik světa oděný v
roušku spanilých písmenek,
Který Tě zahálí v háv, na němž přejdeš po
křehkém ledu poznání, aniž bys spadla
mezi krátery beznaděje.....

Utři si víčka běloskvoucí, odežeň stíny
poléhající a natři se
Krémem plným záře měsíční, tam se dívají
oči mé, lásko tam je med z dlaní mých.

Nevadilo, že jsi mi lichotila, Sněhurko na
hrášku pomerančovém? Ametyst jsou Tvé
oči milé a duše jest laskavá a pokojná,
Toužící po laskavém květu krásna
mladosti.

Děkuji Ti dívko, Ty která zvolna kráčíš po
prahu mého srdce,
jenž tvoří písmenka pro víčka tvá.

Svíce

jsi jako ta svíce když se tě dotknu
zažnu jiskřičku a ty?

začneš se celá roztápět
a jemně horce plynout po mých pažích

vezmeš si mne jako něžná anakonda
celého mne pojmeš do své rozpálené
náruče

po chvíli krásna zaspíš od lásky
a na chvíli celá ztuhneš
dotýkám se tě a najednou
jsi celičká vláčná a teplá

jiskru jsem v tobě znovu rozehřál
a ty jsi celá na mě přisátá

chci se lásko dobýt do tvého horkého lůna
chci splynout s tvým tělem

chci tě horečně líbat
aby jsi nikdy nevychladla

zdáš se mi při probouzení
jak oči tvé planou žářem

jak se tiskneš šibalským zadečkem
jak kňouráš pohybem o lásku

kdo jsi přelude?
anděl?

Věnováno Tvému času
očím Tvým a Tvému jasu

Lásko moje plná krásy
Citem hladíš moje vlasy

Ty jsi bytost plná něhy
Spojíš srdce, spojíš břehy

Tvůj cit není jenom láska něžná
V očích mých jsi paní kněžna

Slova má jsou slabá náplast
Když Tě spatřím, to je slast!

Chci Tě drahá obejmouti
Pohled Tvůj se náhle hroutí

Tvoje rty mi šeptaly
Velkou vášeň vyznaly

Kde jsi nyní, přelude?
To co bylo, nebude?

Pověz prosím bez prodlení
Nač je mysl, když Tě není?

Nač je moje veršování?
Když už není milování!

Věz, má sladká holčičko
Nebude už sluníčko!

Nechme času jeho sílu
on nám poví konec dílu!

Žena?? Tvor pohádkově krásný s úžasnou
křivkou dechu, jenž se
za Tvou siluetou vznáší!

Tělo tvé, jenž touží po saténu
obnaženém? A modrost jeho ční k
majestátu Tvých ňader, jenž halí chladem
svým,,,,,

Ale spáti budeš hned, jenž zavede Tě
moudrost let, zavede Tě
do oblázků, tam, kde najdeš svoji lásku.

Děvčátko? Touhu máš rozněžněnou?? A
co Tvá křivka víček, jenž zvedneš od
malin? Roztouží se pak i běloskvoucí stín?
Stín, který trvá, když vcházíš do peřin?

Pusa Tvá, je vlahý klín. Kouzelná to
říkanka, plná studu z Mount Blanku.
Studený je však on naoko. Touha něhy,
Tvého klínu je tou básní
z rozmarýnu.....
která touží po té puse, po té vůni, po tom
jasu.

Posílám Ti malé políbení na místa, co
přihodit by se mohla v
zlatistém oparu, který nám klepe na dveře
touhy.

Svlékni své obočí a náladu ponurou a
nahé tělo oděj do roje
pelikáních křídel. Nechej pak se oblévat
prstencem tónů jímavých a tklivých.

Půvab je věcí duše a obrazem myšlenky
pod víčky
Chtěl jsem aby jsi měla orgasmus duše a
těla,
a myslí své studené.....
Člověk po cestě životem potká spoustu
lidí, ale jen z velmi mála se vyklube
člověk.

Vánek Tvého pohledu potom rozněžní
střevíčky, jež kráčí k srdíčku Tvému.

Stojíš pod sprchou, něžné měděné kapky
plynou konejšivě směrem k Tvému
kouzelnému nitru. Laskavé křivky Tvého
horkého těla jsou postupně dobývány šiky
něžných ostrůvků, jenž Tě oblažují
přívalem, co sladký je. Sladký jako má
paže kolem Tvých ramen, jako něha lůna,
co touží být konejšeno, jako nádherná
chvilka která splývá po Tvých ěadrech,
která ční a zároveň pláčou. Vzlyky jejich
zasypou
kapky rosy z růžice plechové nad řasami
Tvými. Každá pomalá se
snáší a rozplývá na Tvém těle, na tom,
jenž touží být laskáno krůpějemi kapek
mužského těla, které jsou přímou cestou k
růžím
na nebeských obláčkách peřin sametově
nadýchaných. Samet kapek
ze sprchy Tvé je píseň mého srdce, píseň
o souznění duše mé a Tvé.
Prosím zapni zvuk na otáčky maximum,
rozum dej do stupnice minimum, a oddej
se tomuto baldachýnu, jenž je

všeobjímající a jedinečný. Je to to, co člověk pozná jenom s tou bytostí, která jest obdařena dlaní, která ví otočit kohoutkem kapek. Těch, které jsou tak bouřlivé a zároveň tišící. Nikdo na světě tento stav slůvky nedokáže popsat, Tato prostě neexistují. Je to extáze, která jen prožít se musí. Proto prosím laskavá čtenářko nechtěj po mně to, co nevytesá ani Sandro Botticelli do perníku medového,,,,,,,,,jen tiše sed', zavři oči své a prožívej.

Slovičko ...to je milý tvar tečky půvabně rozprostřený na sněhobílé pláni nepopsané touhy.

Mohu přejít do klouzavého průzračna jenž pohoví Tvé oči v koupeli smaragdového sametu peřinek něžných.

Princezno, jsi bez jména
ňadra láskou zkalená,
vánkem Ti je oblažím
modré moře nakazím
nakazím jej láskou z kvítí
z těch co naši lásku sytí
lásku sytí, lásku hřeje
naše víra nahá jen je,
bez zakrytí však je jasná
jako sklíčka do úžasna

Jak se kreslí srdíčko?? Papírovou
větvičkou? Nevím ani chvíli
Nemám, abych stín tvůj zachytil,,,,,,vlepil
si jej do herbáře s mandragorou vysušil.....

Prstoklad Tvých šlápějí vzdychá, toužíce
po doteku chlapcova těla obnaženého,
jenž Tě krásně otevře do náruče milované
chvíle.

Tak prosím jen tak oči své pokrýj
myšlenkami, jež slétají ze
stromů, na které spočine Tvůj pohled.

Zadumaná, prohneš se k poháru a
najednou celý svět zůstane
ohromen! Uvidí Tvou křivku, která z
nádherného ženství přejde
v pohádku mládí a lásky! Tolik krásna
nastane, že svět není schopen pulzovat.

Jen pomerančovou slupku v dlani držím a
krůpěje kanou mi na
pleť, jež dychtivě saje to krásné fluidum
přírody.

Láska přebývá v místech velectěných a
mysticky nadřazených
všemu co se podobá na medvědí stopu v
písku, foukne vítr a je
 pryč! Své stopy lásky třeba do duší rýt a
do srdcí kolemjdoucích

životem. Tam rezonuje všelék na plytkost
a tím je to co nás
objímá při kvalitování nepodstatnými
zákoutími našeho bytí.

Básnička je bez trička je lepší jak
písnička,,,,,,její síla převeliká duši hladí,
tělo vzlyká.

Vnadný záblesk duše měla,
to planou touhou naše těla

Načpak jsi dnes pomyslela?
na smíření se? To jsi chtěla?
Přivítáš mě celou dlaní
jenž se snese do mých skrání?

Touha Tvá se stává dnešní,
Proč jsi pro mne zralou třešňí?

Podle Tebe sničku bílý
cestičky se zasněžily.

Škemrej krásně, dívko bílá
duše Tvá se rozdvojila

půlka plyne s dechem vášním
druhá zpívá, staň se vlnadným

cesta plyne bez sténání
oči mé teď hledí na ni

na tu krásu na předměstí
tam kde oči sešly z cesty.
Jsi ta, co Tě touha svírá,
ta, jež by chtěla, ale se týrá,
skrýváš se za proutek sněhový
a čekáš, až Tě rybář vyloví?

Na podnose z vánku času,
hora hučí, chtěje krásu,

lidská noha však ji drásá,
kolejnice mažou krásna,

zeleň v slunci zalitá,
pomalu už odlétá,

po kolejích letí ten,
jenž sprovedí hoře sten,
bytosti ty prosím věz,
nedělej tu z louky děs,

snaž se prosím o tu krásu,
zanechej tu pečeť jasu.
Orel opět lelkuje,
A to krásno, zas tu je.

Promíjíme, co nás rmoutí
všechno známe, čas to hroutí

pojďme proto z nenávratna
pauza v bytí bude vratná
snad budeš má něžná kráska
z očí, z duše tryská láska.

Cítím krásnou něžnou vůni romantiky
na tom modrém bramboroidu co peláší
vesmírem,
toužebné chvění dlaně

a třeskutou krásu víček,
jenž zvednou bránu do hájemství lásky.
Petrklíče na kapotě vlečného remorkéru
a přítmi kajuty kde jiskří erotično
balzámem egyptským navoněné.
To vše vzbuzené náhle jest....
nechci se v Tobě drahá plést.

Krásu svíce za šera
to je pane nádhera,
jen tak zářit bez ustání,
teplem hladit, něžně chránit.
V přítmi duše, v přítmi chvíle
mlsám tvoje oči milé,
Jsi, má láska bez jména
ale přesto zmámená,
Přesto prosím tento čas
hřej nás, láska slastně zas,

Ňadra Tvá jsou baštou, zráním,
milujme se se sluncem ranním,

Dnes mně svlékneš, osude,
Chvilka ta už nebude.

Dám Ti malou pusinku
kyblík lásky do vínku

aby Tvoje stálé hraní
přivedlo mne k rozjímání

šťěstí naše přelude
věz, že jiné nebude

poslechni hlas svého srdce
vdechuj vůni, miluj prudce
nezastav se hvězdo jasná
naše těla jsou už šťastná

Naše hlasy vlaze znějí,
v křišťálu se utápějí
Koule sladká na noze,
básní přival v záloze

Přechodná je beznaděj,
dnes už ale máme rej
Máme krásu v očích, hlasu,
nastavíme bránu času

Je to krásné pomyšlení,
dnešek svlékl naše chtění

Štěstí jako vláček hladný,
nakoukne k nám do rozhledny

Bez krásna svět nestojí,
vítej, lásko v pokoji
Moje polibky jsou nebezpečné
jako tajfun něžný
nebude, už paní kněžny
nebude už klid tvůj milý

probudíš se v nahou chvíli, budeš celá bez
studu... Věnuji tě osudu

To je pravdou slánko z vína
pravda však už bude jiná

zkus se touhou obrátit
tam kde snídá lidský cit

tam kde brána postavená
aby skryla naše jména

Jenom kleknu s rudou růží
co mi moje zuby drží,
satén modrý na Tvém těle,
vypadáte oba SKVĚLE

Modrá je barva nebe, voní za ptačími
hnízdy
Zelená nasekaná je barvou pažitky, voní
ona skvěle
Červená jest barvou lásky, nitkami, jež
ovijíme bytost milovanou

Bílá je barvou jachty, vonící novotou a
odlesky života vůkol
Žlutá voní za teplem koláčů z maminčiny
trouby vyhřáté
Hnědá je barvou matky země, té, do které
své kročeje noříme
Černá je barvou noci, vášně a milování,
voní i vzdychá a je celá střapatá.

Co když ani nežiji, nedýchám a nepiji? Čí
to potom prstíky za zatáčkou posvítí? Na
tvou duši na tvé tělo, které jenom hřát se
chtělo?
na výsluní, v koutku pláží,
cesta dojmůta nás blaží.

Otevři srdce na plný plyn, utři ústa od
malin,
písmenka Ti sypu na Tvůj něžný klín
dívko svůdně klenutá
vlož své dlaně, tam kde je mých dlaní stín

Vkládám do Tě snítky bytí
celá už jsi žhavá k žití

slupka tvojí naděje
těší se i bez děje

vítám chvíli bezuzdnou
budeš mojí paní tmou

tóny našich vlahých těl
smete příval, bude den

dníček se svou nahotou
napíše nám píseň svou

Jsi krásná, jako poupátko
ze sněhových vloček plné studánky
Držím Tě za dlaň a spolu vycházíme
na udusanou nedělní cestu
provoněnou sluncem srpnovým

Držím tě jen za dlaň, ale cítím,
jako bychom byli spojeni
celou svou bytostí

Po chvílce přicházíme ke zbytku stavení
Vlastně je to jenom už zrezivělý
hromosvod,
který stojí osamocen s malým kouskem
zdi
jako memento stavitelství časů dávných.

Je takový jako z jiné planety, nedá nám to
a přikládáme k němu své uši a
přitom se na sebe potutelně
i trošku bázlivě usmíváme.

Poznenáhlu slyšíme, že je to spojení s
anděly
slyšíme jejich krásnou hudbu, kterou ze
srdce
posílají do éteru přes své plechové
společníky.

Spiklenecky se přitulíme k sobě a
nasloucháme
ohromeni tomuto objetí hudbou.

Ne to není objetí, ona si nás úplně pohltí
ta krása
do sebe. A za chvíli si připadáme, že i my
jsme kdesi
v nadpozemském krásnu plni lásky.

Jsme jako dva andělé, jenž zvěstujeme
lásku na zemi.
Dlouze se jemně políbíme.

A je nám jako bychom stáli před bránou
ráje.
To láska nesmírná způsobila oživení
hromosvodu
Aby plnil pomocníka pro dvě duše milující
se.

Děkuji chvíli, cestě i obloze,
že se v této chvíli zjevily a umožnily nám
prožít ráj. Ráj na zemi ráj v duši.

Pár postřehů čtenářek jen tak napsaných
jako reakce spontánní...

K tej basnickej prvotine musim povedat,
ze to ma absolutnu uroven.
Vsetky casti, hoc je to neoddelene-
neucesane, dla Tvojeho rcenia
basnickeho, zmysel maju, hlavu, i patu i
ducha basnickeho. Myslim,
ze by si mohol vydavat zbierky poezie,
verim, ze i prozy. Tato
ukazka je hodna toho, ze sa to
prekopiruje, zvacsi, , vytlaci
a moze sa to citat po veceroch pred
spanim a urcite bude prvý
orgazmus, sice basnický, ale orgazmus to
bude. Ucta je na mojej
strane. Smekam pokryvku hlavy, tie
písmenka ma oblazili.
Vita Nezval, keby žil, mal by konkurenciu.

Je obdivuhodné, ako sa dá slovami vyjadriť na pohľad úplne obyčajná záležitosť, a tú danosť má len málokto. Si majster slova. Ak vieš narábať všetkými časťami tela tak, ako plynú Tvoje myšlienky, musíš byť ten najfantastickejší muž na svete.

Každú ženu, ktorú chceš, dostaneš tam, kam chceš. A je jedno, ako a kde začneš. Konečne začínam chápať ľudí, ktorí v opojení zmyslov robia pre iných ľudí nezmyselné veci.

Si čarodejník....
ale čo tie písmenká robia! keby vedeli, aký majú vplyv! A ešte aký má ten, čo to píše!

Tvoj dar slova je úžasný, je to nádherné,
krásné,,,,,,,,,,,,,

Ty vieš tak krásne hovoriť, máš silu
slova.....

Ano, maš užasne schopnosti krasne sa vyjadrovať.....je to dnes už vzacne....
Pekný deň prajem! Prečítala som si Váš profil a je skutočne pekný. Ak ste autorom tých skvelých myšlienok Vy, tak "smekám"

Som tu na nete od 06. 01. 06, citala, nechcem sa Ti klaniať, som žena, a mam svoje zasady, ale vazne...to som este necitala...asi hlbava...to sa nenesi..

Drahy Cassanova, aka fantazia musi fungovat u cloveka, ktory dokaze sformulovat predstavy do slov tak ako Ty?

Nehovor ze si tie basnicky este nepublikoval....napis priezvisko a zajtra utekam do knihkupectva :))

Tak to si....ja si myslim ze by sa pacili...sli
by na dracku ...

Dnes som si tu moju postu citala citala
citala...tvoje basnicky su nadherne..si
majster slova..pri ich citani mam taky pocit
ako ked pocuvam nadhernu
hudbu..zimomriavky mi behaju po tele :))))
dakujem :))))

Ruku na srdiecko si fantasticky basnik
najma pre zlomene srdcia je to krasne ja
by som bola asi zly citatel ja placem pri
takych basnickach to ide zo srdiecka a ini
by to krajsie nenapisali ak ti vyjde knizka
daj vediet potom si kupim a prosim aj
venovanie ako pre kamaratku. Tebe je
skoda byt za pc preco uz nie si niekde
medzi smotankou xixi

Doslov?

Autor jest narozen v znamení Vodnáře a Draka v únoru roku 1953. Písmenka do řádek vkládal postupně po dobu několika měsíců až vzniklo dílko, jež by chtělo své spoluobytelky, na tomto krásném bramboroidu co peláší vesmírem oslovit a hlavně potěšit mírou vrchovatou.

Košice a Brno 2008

